

történhetek, amelyekről Kazinczyt egyik fél sem értesítette, miután most már tudták, hogy segítségére nem számíthatnak. Adatok hiányában azonban minden következtetés levegőben lóg. Tény csak az, hogy az esküvőt megtartották s Kazinczy — túlboldog volt, elsősorban úgylátszik amiatt, hogy unokahúga révén a nagy Vay Józseffel közelebbi kapcsolatba kerülhetett. Legalábbis ez látszik azokból a leveleiből, amelyekben Berzsenyinek, Kis Jánosnak, Csery Farkasnak a családjában történt eseményről beszámol. Régebbi eljárását most is azzal magyarázza, hogy nem mert bízni az Ábris állhatatosságában. Hogy ez igaz volt e vagy sem, nehéz lenne eldönteni.

Az ifjú pár szép volt, boldog volt és lelkiekben, anyagiakban egyaránt gazdag. S mindezek a javak, úgylátszik, életük végéig elkísérték őket. Vay Ábrahám méltó lett nagynevű atyjához. Az irodalmat is mindvégig pártolta; az Akadémia alapításához Széchenyi után nyolcezer forinttal járult hozzá. Kitüntetések megtiszteltetések érték, 1830-ban grófi rangot kapott, amelyet tizenkét gyermeke örökölt.

Eddig szól a történet. Kár, hogy magukat a szereplő személyeket egyénileg nem ismerhetjük közelebről, csak apró adalékok azok, amik későbbi életük történetéből ránk maradtak. Bizonyos, hogy sok tanulságot meríthetnénk ennek a két embernek, egy igaz magyarnak és egy magyar nagyasszonynak munkás, áldozatkész élettörténetéből.

KÖDÖS, MÁRCIUSI REGGEL

*A hajnal uja
tépdesi újra
a Csend ruháját.
Fujja, fujja
lengeti, fujja
babonás szellő
messzire.*

*A város ébred...
Tegnapi képek
a márt hazudják.
Félek, félek:
tegnapi vétekek
köntöse lebben
szemembe.*

*Az utca ázik.
Ködingben fázik
az ifjú reggel.
Válik márig
a Csend s én állig
gombolom kedvem
kabátját.*

vitnyédi Németh István